

[Udenrigsministeren.]

enhver sige sig selv, at det er dette, der er det fuldkomne bestemmende for Vilkaarene.

Om denne Tilbagegang skulde være bestemt ved Toldforhøjelserne, det turde dog være meget tvivlsomt. Den er et Udtryk for dette, at Livsvilkaarene er ringere i Tyskland, og at Forholdet mellem Flæskepriser, bygget paa en meget stor Svineproduktion i Tyskland, og Kødpriser har forskudt sig, saaledes at en Del af Kødforbruget er gaaet over til Forbrug af Flæsk. Det, vi derimod har opnaaet gennem den Forhandlings-Fremgangsmaade, vi har fulgt, har været, at indtil dette Øjeblik er den allerede planlagte Anvendelse af Kontingentsystemet paa Smørret, hvorved vor Udførsel vilde være blevet afgørende og meget haardt ramt, blevet forhindret. Dette har ikke bevirket, at vor Smørdørsel ikke er gaaet tilbage, for den er gaaet tilbage ligesom Kreaturdørselen, men det er som Følge af den Tilstand, hvori Tyskland befinder sig, og den kan ingen toldpolitiske Forhandlinger paa nogen Maade afbøde.

Det ærede Medlem nævnte, at der for Tiden begynder nogle Toldforhandlinger mellem Svejts og Tyskland, som maaske hverken vil blive lette eller behagelige, og det ærede Medlem regner med, at Svejts skal faa gunstigere Vilkaar end vi i Forholdet til Tyskland. Ja, det er jo et Fremtidsspørgsmaal, men jeg kan sige, at Forholdene i den Henseende er dybt forskellige, idet der ikke for Svejts' Vedkommende er Tale om en Landbrugsudførsel, som har nogen Betydning i Forhold til den Landbrugsudførsel, der interesserer os, og det bliver derfor paa helt andre Felter, den afgørende Forhandling mellem Svejts og Tyskland kommer til at ligge. Men Fremtiden vil jo nu vise, hvad der kan komme ud af det. Vi har forvort Vedkommende ikke paa noget Tidspunkt afvist at føre Forhandlinger, naar der kan tilvejebringes rimeligt Grundlag for en Tro paa, at Forhandlingerne kan føre til positive og praktiske Resultater.

Det ærede Medlem bemærkede, at Situationen var saaledes, at man ikke skulde afvise Forberedelsen af bestemte Situationer. Det har jeg heller ikke gjort i mine Udtalelser forleden Dag. Jeg har kortelig understreget, at vi paa alle de Omraader, hvor der hidtil har foreligget praktisk Grundlag derfor, forbereder vor Stilling overfor de Muligheder, der kan tænkes at fremkomme. Det, jeg derimod har sagt i Anledning af en ganske bestemt Bemærkning af et æret Medlem om Præference-

aftaler, er, at indtil dette Øjeblik forelaa der ikke noget Grundlag for at tage Stilling dertil fra Danmarks Side. Tænker man paa Præferenceaftaler med England, har der hidtil ikke været nogen som helst Betingelser for at foretage nogen som helst Art af Forhandling derom, da den hidtidige Regerings Politik er gaaet bestemt imod enhver Art af Præferenceaftaler, ganske afgørende imod. At der fra nogle Bladgrupperes Side har været drevet en Agitation for Præferenceaftaler indenfor det britiske Rige, er jo noget helt andet end den engelske Regerings Politik. Hvis der kommer en ny Politik i England, maa vi bestrebe os for at indrette os paa Verden, som den til den Tid bliver, men indtil dette Øjeblik har der ikke været nogen Betingelser derfor.

Dernæst gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger om Resultater opnaaet her og andetsteds. Ja, jeg ved ikke, hvilke andre Lande det ærede Medlem her kan pege paa, som har glimrende Resultater af deres Handelspolitik i de sidste Aars Udvikling af opvise i Forhold til Danmark. Jeg ved ikke noget Land, hvis Landbrugsvilkaar har været bedre med Hensyn til Udførsel end vore; jeg ved ikke af, at Holland eller noget andet Land med betydelige Landbrugsudførselsinteresser har opnaaet en gunstigere Stilling, end vi har opnaaet, og jeg ved ikke noget Land i Europa, hvor Krisen, saa haard den end kan være, er kommet saasent som i Danmark, og hvor det samlede Samfunds Betalingsbalance og hele Stilling overfor Omverdenen indtil dette Øjeblik har været saa lidt paavirket af Krisen, som Tilfældet er for Danmarks Vedkommende, hvor baade Produktionen og Betalingsbalancen hidtil er blevet opretholdt i fuldt Omfang. At Forholdene udenfor os har medført meget store Fortjenesteforskydninger mellem forskellige Grupper indenfor det danske Folk, er noget helt andet; det er det, vi har staaet overfor under vore Forhandlinger i Anledning af Krisen.

Men saa naturlige disse Bemærkninger end er fra det ærede Medlems Side ud fra de Synspunkter, som han og hans Venner bestandig har forfægtet, opfatter jeg det dog saaledes, at det var ikke det, Vægten laa paa for ham i Dag, men det, der for ham var det afgørende i hans Udtalelser i Dag, var, saa vidt jeg forstod, Opfordringen til at benytte den Grundsatning, der er sat som Udgangspunkt for Oslo-Konventionen, til Iværksættelse af mere indgaaende Forhandlinger mellem de paagældende Stater, eventuelt særlig mellem de nordiske Stater.